

Předseda na kongresu vlasteneckých stran

Žijeme v době totálního pokrytectví

Lidstvo vede války od té doby co existuje. Jejich předobrazem je boj samců o teritorium, boj opičí tlupy o zdroj potravy

Všechna média intenzivně zpracovávají světovou veřejnost ve prospěch útoku na Irák. Přestože byli do této země vysláni zbrojní inspektoři, kteří nenašli vůbec nic, americká administrativa chce útok za každou cenu. Proto také uvítala závěrečnou zprávu, která alespoň konstatovala, že Irák nespolupracuje ochotně. Co to je ochotná spolupráce, lze ovšem jen velmi obtížně stanovit. Jinou představu o spolupráci mají třeba podnikatelé, jinou spolužáci v jednom sportovním týmu a jinou mělo třeba gestapo u zajatého partyzána nebo vyšetřovatel StBSoudruh Grebeniček ukulaka, kterému se nechtělo do JZD. Vágní termín "ochota" a jeho plnění se má tak stát příčinou obrovského konfliktu na počátku 21. století, konfliktu, který může mít i vážné ekologické a ekonomické dopady. V tomto reji argumentů a vášnivých výzev zůstává úplně na okraji pozornosti osud Severní Koreje. Jelikož hlavním argumentem pro vedení války s Irákem je vypořádání se s diktátorským režimem, nastolení demokracie a odstranění hrozb zbraněmi hromadného ničení, měly by být terče takového tažení demokratických zemí dva. Irák i Severní Korea. Z čistě našeho pohledu národa a země, která trpěla právě pod komunistickou diktaturou a také s ohledem na důkazy o vlastnictví zbraní hromadného ničení by měl být útok podniknut nejprve na Severní Koreu. Proč tedy všichni "bojovníci za svobodu" brojí proti Iráku a o korejském problému cudně mlčí. To jim není líto lidí, kteří zmirají hladem? A kolik jich ještě pod komunistickým režimem zemřelo, než se "demokraté" odhodlají zahrnout do svých plánů také Velkého

Křída? Ještě zajímavější by však bylo zjistit jak si to sami před sebou zdůvodní morálně významní západní politici.

Lidstvo vede války od té doby co existuje. Jejich předobrazem je boj samců o teritorium, boj opičí tlupy o zdroj potravy. I to byla válka, i když vedená ve velmi malém měřítku a při minimu obětí. Mnohdy stačilo mohutné zařvání nebo dupání, aby slabší protivník vyklidil pole. S rozvojem lidské civilizace však neustále stoupala materiální i duchovní náročnost přípravy války, jejich vedení a samozřejmě vypořádání se s jejich následky. Otázkou samo o sobě je i kolísání ve velikosti a náročnosti válek. Sumerové podle reliéfů vedli obrovská anákladná tažení. S Římany však toto velkorysé plýtvání s lidskými i materiálními zdroji na dlouhou dobu skončilo. Po roce 500 našeho letopočtu se konflikt daří vyřešit při relativně malých ztrátách na majetku i životech. Alfrédu Velikému stačila k odrazení nájezdů Vikingů hrstka bojovníků, podobně si poradili i další velcí válečníci středověku. V té hrdinské době se dokonce pokládal za možné řešení i dnes naprosto bláznivý nápad, aby si to mezi sebou vyřídili, náčelníci nebo velitelé vojska a jejich soubor rozhodl o osudu zbytku. S nástupem novověku však opět roste náročnost válek. Ač vedeny ze stále stejných pohnutek stávaly se tyto kratochvíle mocných stále nákladnějšími. Bylo totiž nutné nejprve připravit veřejnost a vhodně ji bojově naladit. Poté bylo nutné už z pouhého pudu sebezáchovy konflikt vyhrát a s ohledem na jeho náročnost i zvládnout období po konfliktu, aby se z vý-

sledku nestalo Pyrrhovo vítězství. Kolem konfliktů se také vždy rozehrály diplomatické reje. Každý stát si především hlídal své postavení a bránil své zájmy.

Zásadní zlom přineslo období revolucí. I zde však panovaly propastné rozdíly. Zatímco americká revoluce měla kromě ideologické náplně především náplň ekonomickou, francouzská revoluce vnesla požadavky, které posunuly vývoj lidstva do další etapy. Volnost, rovnost a bratrství jsou krásná hesla, a ač utopena v krvi revoluce, která nakonec pozřela i své vlastní děti, jsou vlastní lidstvu dodnes. V dnešní obrazoborecké době se již objevily i takové názory, že bolševismus a nacismus jsou plody právě této revoluce. Taková účelová tvrzení možná mají napomoci se vyrovnat s francouzským vlivem v Evropě, trochu elegantnějším, avšak stejně zákeřným způsobem, jakým to udělal ve svém prohlášení americký ministr obrany. Tense pomstil Francii a Německu za jejich odmítavý postoj k válce v Iráku tím, že tyto dvě evropské mocnosti označil za příslušníky "staré Evropy". Pravděpodobně tím chtěl bezpochyby znalec Evropy a Evropanů naznačit, že USA nemusejí hledat podporu pro svoje tažení u nich, ale že si plně vystačí s novými členy Severoatlantické aliance, jen pro úplnost Českou republikou, Polskem, Maďarskem a pobaltskými ministáty. Z historie je znám výrok dokonce amerického prezidenta, který rozdělal naši Evropu čarou a díky jehož neznalosti Evropy se z čáry stal ostatný drát dusící náš národ po dlouhých čtyřicet let.

Dvacáté století znamenalo dosavadní vrchol v nároč-

nosti vedení válek. Oběti byly obrovské na obou stranách a s ekonomickými následky se lidstvo muselo vyrovnávat celá desetiletí. Proto také koncepce válek pro 21. století počítají s jiným přístupem. Válcí se sice znovu z ideologických důvodů a pro zdroje energie obecně, ale k rychlejšímu návratu investic bylo přibráno i ztročení původního obyvatelstva a vybudování nového světového pořádku a světové jednovlády.

Avšak neexistuje na světě takové velmoc, která by mohla vést dva velké konflikty najednou. Proto bez jakéhokoliv ohledu na lidstvo, demokracii, svobodu a životy ubohých, nevýznamných jedinců se znovu vrací lidstvo k prvotnímu materiálnímu účelu konfliktů. Ze dvou možných cílů se vybere ten, jehož porážka přinese vyšší a rychlejší prospěch. Tak, jak se již v našich novinách psalo, kdyby Irák exportoval pouze rajčata a Severní Korea měla bohaté zdroje ropy, zdůvodnění útoku by sice zůstalo úplně stejné, ale změnil by se dokonalý cíl.

Taková je syrová realita. Pokud však takovéto chatrné zdůvodnění projde a světová veřejnost nebude vzdorovat, přiblíží se lidstvo obrovským skokem době, kdy skutečně bude vládnout celému světu jen hrstka vyvolených a zbytek lidstva se změní v beztvorou masu otroků bez jakýchkoliv práv. Je to jen otázka času a ten, v posledních desetiletích ubíhá stále rychleji.

Martin Šifřbrný

Jak dlouho si to necháme líbit?

Hra na vyzrálé demokratické občany má svá pravidla. Jedním z nich je přejímání postojů předřecitovaných periodiky. O prestiž usilující človiček si přečte časopi-seckou říkačku ke společensky diskutovanému tématu. Jelikož i jeho podobnou státotvorností postižený kolega před chvílí listoval v témže, hned mají námět pro zapředení vysoce intelektuálního hovoru. Výhod to má několik. Jednak si jeden před druhým nepřipadá jako hlupák. Oba mají informace na stejné úrovni. Sdílené poznatky mají navíc čerstvé v paměti. A trumf nej-větší: na celou věc mají podobný názor. Jakby ne. Stejně-ře řádky poskytují jeden a týž úhel pohledu a jejich oblíbený žurnál by zaručeně nelhal.

Recept na společenskou úspěšnost je tak zaručený. Navíc vůbec ne namáhavý. Témat v rozsahu dvou stran dokážete "nastudovat" nespočet. Navíc vždycky budete u neaktuálnějšího soudku. Rychlokvašený odborník od historie přes medicínu až někým k literatuře. Bude- te, jak se říká, "in". Dvoustránkový historik, dvoustránkový onkolog, dvoustránkový znalec umění.

Mezi nejpriznáčnější škvrny patří sloutný "Týden". Loňské padesáté číslo na titulní stránce do světa ma- mutními písmi hlásá: "Národ simulantů. Češi stonají nejvíce z Evropy." Tučné motto článku inzerovaného zvenčí: "Vojenský doktor Bautze ze Švejska možná nebyl dalek pravdy. Das ganze tsechische Volk ist eine Simmlantenbande."

Začínám si zvykat, že dnes se češtví nenosí. Co se dá dělat. Já Čechem jsem. Je to skutečnost neměnná. I kdyby to šlo, svou nacionalitu bych neměnil.

Dokončení na straně 2

Syfilitické oči humanistovy

Lékaři totiž světe div se musí zaevidovat citlivé údaje o pacientovi, u kterého se vyskytne tuberkulóza či pohlavní choroba

Naši zemičku rozhybala další umělá aféra. Ochránci lidských práv se rozhořčili nad postupem epidemiologů. Lékaři totiž světe div se musí zaevidovat citlivé údaje o pacientovi, u kterého se vyskytne tuberkulóza či pohlavní choroba. Prý zájem Národa patří někým do totalitarismu. Postmoderní společnost výše cení soukromí pacienta. A to i když by to bylo v příkrém rozporu s veřejným zdravím. Alespoň se tak dá vyčíst z Mladé fronty DNES.

Epidemiologové totiž potřebují ke své práci znát i tzv. přidružené podmínky. Nejsem lékař, ale předpokládám, že například faktor bezdomovectví je důležitý pro hlídání výskytu TBC. Stejně tak mi nepřijde pobuřující, že lékař eviduje, zda například nemocný TBC není z řad zdravotního personálu či zda nepobýval v uplynulém roce ve výkonu trestu. Proč by tedy nemohli hygienici hlídat i to, zda se tuberáci častěji vyskytují v řadách azytantů? A co je špatného na tom, že vyplňují kolonku o pacientově národnosti? Jádro pudla se nezadržitelně blíží: další kolonka v dotazníku je, zda nemocný není Cikán, příslušník jiného národa, homosexuál, případně toxikoman.

Ač USA jinak náš vzor, tak americká praxe je v této oblasti nepřijatelná. Američtí lékaři u pohlavních chorob zaznamenávají nejen zda nemocný nevyznává nějakou pohlavní zvrácenost, ale sledují i jeho rasu. Dokonce pomocí standardizovaného klíče pět rasových skupin. Jak k tomu dodává hlavní pražský hygienik Vladimír Polanecký: "Národnost i sexuální orientace jsou důležité například kvůli šíření infekce. A pokud se to někomu nelíbí, a se chová tak, aby syfilidu nedostal."

Že naznačený postup sleduje především obecné zdraví a není žádnou přípravou k holocaustu, potvrzuje i před-

seda českých dermatovenerologů, Vladimír Resl: "Mezi Romy je například vysoký výskyt pohlavních chorob. Chceme-li těmto lidem pomoci, musíme vědět, jak se chovají." Může se tedy celkem dobře stát, že hlavní starost pánů humanistů o soukromí Cikánů, se vymstí právě menšině.

Výskyt syfilidy může být abnormálně vázán i na některé formy sexuální deviace. Jak zmínil předseda zdejších homosexuálů, Jiří Hromada, minulý režim vytvářel "růžový registr" homosexuálů i za vydatné pomoci dat ze seznamů pohlavně nemocných pacientů.

Na stole leží další "základní" otázka: jak má lékař poznat pacientův původ. V rámci politické korektnosti se musíme tvářit, že jsme hlupáky. Pokud by ale některý z lékařů s tím měl opravdu problémy, pak mohl nabídnout své znalecké služby. Jako amatérský fysioantropolog spolehlivě rozeznávám i skupiny, které v inkriminovaném dotazníku nejsou vyžadovány.

Ke "skandálu" se vyjádřili i někteří politici. Rádoby- vtipně navrhli sledovat faktor modročnosti. Pokud odborníci usoudí, že to vědět potřebují, pak si modrou barvu svých očí poznamenejte předem. Dokáží si představit, že třeba při studiu rakoviny kůže může být faktor očního pigmentu důležitý. Že Hitler hovořil o modrých očích přeci neznamená, že se raději zastaví jaký- koliv výzkum.

Zájem celku musí stát výše než pofiderní soukromí sy- filitiko. Nebudeli hygienikům dovoleno vykonávat svou práci, pak tím bude ohroženo zdraví nás všech. Pokud výrazně naroste výskyt TBC a jiných nemocí, pak vězte, že za to bude moci opět nejzdrůdnější formul- ka všechdob: "Jméne lidských práv". J. V.

Nečeká nás také humanitární bombardování jako v Jugoslávii?

Přítok peněz do státní pokladny se sníží na neúnosnou míru

Ptáte se co je to za otázku, proč by naši republiku měli Američané bombardovat.

Zkuste se ale zamyslet nad vývojem v naší republice. Vládné nám Sociální demokracie. Za dobu své vlády zřejmě dokáže navýšit státní dluh na hodnotu jednoho bilionu korun. Zřejmě také dokáže rozprodat zbylý státní majetek.

Přítok peněz do státní pokladny se sníží na neúnosnou míru. Nebude na splácení dluhů, nebude na důchody a na sociální programy.

Udržet se u moci se stane nemožné bez spojení s komunisty. Kde ale vzít peníze. Nejlépe podle osvědčeného receptu znárodnit těm kteří peníze mají.

Peníze mají ti, kteří různými podvody získali majetek republiky a těm bychom znárodnění jistě přáli ale také ti kteří si nějaké hodnoty vytvořili vlastní pilnou prací. Zkorumpovaní pravíkoví prominenti nedokáží tomuto scénáři zabránit protože sledují jen svůj osobní prospěch a nedokáží se sjednotit. Jakmile však bude ohrožen jejich vlastní majetek, který získali převážně nepoctivě, začnou volat o pomoc. Zřejmě se objeví i obdoba zvaciho dopisu z roku 1968 "demokracie je ohrožena pomozte".

Samozřejmě bude tímto vývojem ohrožen i zahraniční kapitál získaný za almužnu z majetku republiky. A jak umí světový četník USA napravovat vzpurné hlavy tak aby ho to nestálo mnoho vlastních obětí. Na to jsou přeci osvědčené B52.

S úsměvem si řeknete, to je přehnaná představa, k tomu nemůže dojít.

Zkuste se tedy zamyslet nad tím k čemu dojde, když nebudeme chodit k volbám a necháme republiku na pospas dramatikům, zubařům, namyšleným profesorům, zahraničnímu kapitálu, šlechtě, církvi a novým komunistům. Jozef Marsch, Chomutov

Inkoustoví lháři

V minulých dnech se opět naše strana stala terčem novinářských pomluv, polopравd a výslovných lží.

Jelikož v našich základních principech se jako dominantní znak tyčí boj za pravdu a spravedlnost, byla uspořádána akce, která měla za úkol vyburcovat veřejné mínění k otázkám humanitární katastrofy na Blízkém východě. Pozvánka byla adresována i našim židovským spoluobčanům. Domnívám se, že značná část z nich stejně jako já nesouhlasí s brutálním postupem Ariela Šarona proti palestinskému národu, maskovanému jako boj proti terorismu. Podotýkám, že se nijak nezastávám útoků, které páše hrstka palestinských extremistů. Nicméně izraelské "protiakce" se dotýkají především nevinných.

Bohužel došlo k informačnímu šumu, díky kterému byla celá akce křivě načrtnuta z antisemitského charakteru. Několik demonstrujících si sebou neš astně přineslo místo plánovaných svíček louče. Až na místě se proto zvažovaly možnosti, že buď louče budou před příchodem k první synagoze zhasnuty nebo nebudou vůbec rozžehnuty. Toto dilema se následně ukázalo jako bezpředmětné. Magistrátní byrokrát (proti kterým byla před volbami vedena kritická republikánská kampan) pak pod zcela nesmyslným odůvodněním akci rozpustil. Část demonstrantů se po rozpouštění shromáždění spontánně vydala na pochod mimo plánovanou trasu.

Celá akce byla politologem Zdeňkem Zbořilem obviněna z napodobování pohřbu Reinharda Heydricha, což vzhledem k faktu mých všeobecně známých negativních postojů k nejen minulému německému rozpinavosti působí obzvláště komicky.

Demonstrace byla míněna jako gesto nelhostejnosti k utrpení novodobých "bosích Habešanů", proti kterým jsou nasazovány nejmmodernější zbrojní arzenály. Konec konců nalézání podobnosti mezi nacistickým Německem a dnešním Izraelem není novým objevem, nýbrž pochází z řad francouzské levice sedmdesátých let. Ano, některé extrémní proudy sionismu jsou plně srovnatelné s nacismem. Deklarování této teze mělo být smyslem tiché vzpomínky na oběti palestinského holocaustu.

Jiří Jasmin

Dopis čtenáře

Jestřáb, mě Davidův záchran Izraele, takto byl pojmenován bývalý generál, dnes předseda izraelské vlády Ariel Šaron. Ten je nyní spolu se svými dvěma syny obviňován z podvodného financování minulých volebních kampaní.

Skandál rozpoutal článek v izraelském deníku Haarec. Uvádí, že Šaron získal v roce 1999 od štědrých mecenášů jeden a půl milionu dolarů, které použil na financování vnitrostranického boje proti tehdejšímu premiérovi Benjaminu Netanjahuovi. Ten nakonec vedl k pádu vlády a vypsal nové parlamentní volby. I to je projev morálky od těch, kdo nejvíce o morálce káží. Jak je ale vidět, ani takováto odhalení nebyla nic platná. Podle výsledku izraelských parlamentních voleb bude opět stát v čele tohoto státu Šaron. Voliči podleli jeho slibům o brzkém a tvrdém ukončení problémů s Palestinci. Troufám si však tvrdit, že takovýto postup nemá budoucnost a že přinese jen další krveprolití než konečně občané prohládnou a zvolí si do svého čela normálního člověka.

Petr Mladý

Ženy a politika

Většina žen se o politiku příliš nezajímá. Buď od nich slyšíte rozhořčené odmítnutí nebo některé stále omílají zavedené klíče. Přestože se neustále mluví o emancipaci žen a mnohé ženy se cítí býti dostatečně rovnoprávné, ženy se převážně zabývají záležitostmi rodinnými. To je zcela v pořádku a vůbec nic proti tomu nemá, dokonce většinu žen považují za úsporné a rozumné hospodyňky.

Jen si tak snažím představit, kdyby ženy našly někdy více odvahy trochu hlouběji nahlédnout do státního rozpočtu, jak se plýtvá společnými penězi, jak by je to muselo dopálit, protože ony šetří každou korunu v domácnosti a daně tečou proudem z dřevě státní kasy. Pro samé starosti na to však není čas. Škoda.

J. Nazarská

Jak dlouho si to necháme líbit?

Dokončení ze strany 1

A to při plném vědomí, že by mě pomyslné akce stoup-ly v ceně při zjištění, že rodiče pocházejí z Tibetu. To ale nikdy nebude. Přesto si nařikát nebudu. Mé češství je mou pýchou. Jenom mi občas kazí radost podobné urážlivé výroky linoucí se ze zump Režimu.

Trestní zákoník sice pamatuje na tzv. hanobení národa. "Sto devadesát osmička" je používána velmi často, to zase musíme nechat soudům být. Ale vzpomínejme společně: pamatujete si, že by kdokoliv byl odsouzen za urážení domorodého národa? Že by nějaký otrodilec byl postižen za hlenění síry na nás, na zbožné potomky času? Nebo si stejně jako já pamatujete pouze na případy, kdy se mašinérie systému zajímala o kritiku cizinců? Bylo by ztrátou času hledat nápravu v rámci dvousečných zákonů. Všem stejným metrem tady není a zřejmě nikdy nebude. Sousední "český národ" je společensky přijatelný pouze v souvislosti s ohrovním nosu.

PeK

Co přinesly změny některých zákonů pro rok 2003 - 2. část

5. Veřejná správa

Zákon o krajských úřednicích

Vedoucí krajských, městských a obecních úředníků budou podléhat lustracím. Vedoucí úřadu budou muset mít také nejméně tříletou praxi jako vedoucí zaměstnanci nebo budou muset tři roky vykonávat správní činnost pro stát nebo kraj. Tito lidé budou uzavírat pracovní poměr na dobu neurčitou a absolvovat pravidelná povinná školení.

Zákon o pověřených obcích

Pravomoci dosavadních 73 okresních úřadů, které zaniknou, se převedou na 205 pověřených obcí. Pětinu práce okresních úřadů převezme 13 krajských úřadů; v Praze byly kompetence převedeny již v roce 2001. Na obce a kraje také přejde mnohamilionový státní majetek, se kterým hospodařily okresní úřady. Státní majetek získají také občanská sdružení, která s ním hospodaří.

Zastupitelstva 205 obcí s rozšířenou působností budou vydávat osobní doklady, registrovat motorová vozidla, zajišťovat správu lesů, vyřizovat žádosti o sociální podporu a vyplácet dávky. Povedou i živnostenský rejstřík, budou mít na starosti ochranu přírody a krajiny, evidenci odpadů, ochranu zemědělského půdního fondu, správu lesů, myslivost a rybářství. Pověřené obce se také stanou zřizovateli lékařských služeb první pomoci. Na kraje se převádějí například nemocnice, zdravotnické záchrané služby, domovy důchodců, kulturní zařízení, divadla a knihovny, sportovní zařízení.

Hygienický dozor budou zajišťovat krajské hygienické stanice, které bude centrálně řídit a financovat Ministerstvo zdravotnictví. Podléhat mu budou i zdravotní ústavy, působící v jednotlivých regionech. Zajišťovat budou hygienické služby pro krajské hygienické stanice, veřejnosti a podniky.

Novela zákona o krajích

Jde o další z norem souvisejících s reformou veřejné správy. V úpravě se mimo jiné praví, že při stanovení výše pokuty se přihlíží i k majetkovým poměrům osoby, která seprotiprávního jednání dopustila.

6. justice

Zákon o soudním řádu správním

Zákon zakotvuje vznik soustavy správních soudů v čele s Nejvyšším správním soudem. Specializované senáty a samosoudci krajských soudů budou řešit žaloby proti rozhodnutí úřadu veřejné správy nebo krajských orgánů a kompetenční žaloby.

7. bezpečnost a ochrana hranic

Novela zákona o obecní policii

Podle této úpravy budou moci městští a obecní strážníci například rozhodovat o odtahování automobilu z míst, kde tyto vozy brání provozu, což dosud mohla jen republiková policie. Dosud mohli trestat řidiče maximálně tím, že jim na špatně parkující vůz dali takzvanou botičku a znemožnili odjezd. Strážníci budou moci podle zákona také kontrolovat, zda obchodníci neprodávají mládeži cigarety. Dosud mohli dohlížet jen na to, zda například hostinští nenalévají nezletilým alkohol.

Novela braného zákona

Novela má omezit případy, kdy se mladíci vyhýbají vojenské službě ze zdravotních důvodů. Jejich stav by měli u odvodových komisí přezkoumávat civilní lékaři. Lidé, kteří budou s rozhodnutím komise nespokojeni, se budou moci odvolat.

Zákon o ochraně státních hranic

Zákon předpokládá, že lidé budou moci přecházet hranici jen na oficiálních hraničních přechodech a za nedovolené překročení zaplatí vinik až pětistícovou pokutu.

Zákon o dobrovolnické službě

Daňové, finanční a jiné úlevy a výhody budou moci využívat lidé, kteří se jako dobrovolníci zúčastní pomoci při odstraňování následků přírodních, ekologických a humanitárních katastrof. Stejně výhody budou mít i lidé, kteří budou pomáhat nemocným, sociálně slabým a postiženým osobám, seniorům, drogově závislým jedincům a také dětem a mládeži v době jejich

volna.

8. Manželství a rodina

Novela zákona o matrikách

Snoubenci budou moci uzavřít manželství před kterýmkoli matričním úřadem v ČR. Do úpravy se nepodařil zapracovat návrh některých senátorů, aby cizinky měly právo zvolit si přijetí svého manžela bez koncovky "ová", i když sňatek uzavřou na českém území.

9. ekologie

Novela zákona o odpadech

Obce si budou moci zvolit, jak budou vybírat platby za odvoz odpadu. Místo nynějšího systému, kde lidé platí za odvoz odpadu v obci, v níž mají trvalý pobyt, tedy budou moci zvolit systém platby za počet objednaných popelnic.

10. zdravotnictví

Výše pojistného

Stát začne platit více na zdravotní pojistné měsíčně 467 korun místo dosavadních 439 korun. Mezi státní pojištěnce patří např. děti, důchodci, ženy na mateřské, uchazeči o zaměstnání, kteří jsou v evidenci úřadů práce a další. Ženy v domácnosti, mladí lidé, kteří ukončili studium a nenastoupili do zaměstnání nebo jsou starší 26 let, i nezaměstnaní, kteří nejsou v evidenci úřadů práce, budou měsíčně za pojištění platit 837 korun, místo dosavadních 770 korun.

Nemocenské dávky

Bude zmrazena horní hranice pro výpočet nemocenských dávek. Příspěvky v nemoci po valorizaci stoupnou jen lidem, jejichž plat nepřesáhne měsíčně 14 400 korun.

Jinak velmi útlocitným občanům nevádí zneužívání státního majetku k soukromým účelům?

Před druhou volbou prezidenta se vyrojili tři kandidáti, hulvát a opilec Zeman, unylý profesor Klaus a vysušená komunistická protěž Moserová. Každý z nich se choval odlišně. Davidová Moserová podlehla stejnému sebeklamu jako sociálně demokratická figurka pro první kolo. Během několika dnů dokázala sama sebe přesvědčit, že není používána účelově jen k odsátí hlásů oběma zbývajícím kandidátům, kterážto "odsávačka" nebude recyklována, ale skončí na smetišti. Podle toho se také sebedovědomě nesla chodbami senátu, ač kromě ní bylo všem ostatním jasné, že prožívá svých posledních patnáct minut slávy. Profesor zase věděl velmi dobře, že u jiných poslanců, než svých vlastních stejně nemá šanci získat hlasy a proto udeřal z nouze ctí. Prohlásil, že je pod jeho důstojnost scházet se s poslanci jiných stran a že to považuje za hokynářství, kupčení a koňský handel. Zcela jiného ražení je ovšem samorost ze středověké tvrze. Ten sice kdysi prohlásil, že s politikou končí a odchází objímat stromy na Vysočinu, jeho předsevzetí mu však vydrželo asi tak dlouho jako jinému "samorostovi", pasákovci z Vyhorlatu. Ten byl také po dvou měsících abstinence zpátky, ovšem na lepší, tj. na postu senátora. Stejně tak obhroubil s nechutnou hmotou v koutcích nevymáchaných úst.

Ten ale musel nejprve vyřešit zásadní problém. Kde věst jednání, kde přemlouvat poslance a nabízet jim a jejich rodinám výhodná místa ve správních a dozorčích radách, v Bruselu nebo Štrasburku v diplomatických službách. Tvrz je na Vysočině, v Praze jen malý čtyřpokojový byt a centrála sociálních demokratů v Hyberské ulici je jen o málo větší než budova Národního divadla. Nelze se proto divit, že prostory své kanceláře nabídla místopředsedkyně poslanecké sněmov-

ny paní Kupčová, o které se teprve díky této ušlechtilé nabídce občané dozvěděli, že je poslankyní a ještě k tomu má funkci.

Starobní důchodce Zeman se tak mohl pohodlně usadit v prostorách, které jsou hrazeny z peněz daňových poplatníků, tedy nás všech. Nejedná se jen o prostor, osvětlení a otop. Jedná se také o telefon, fax, internet a další technické vymoženosti. Je skutečně velmi zajímavé, že tato okolnost nebyla nijak komentována novináři, kteří se jinak rádi pasují do role ochránců zájmů občanů a pečlivě šetří jakékoliv přežítelné na plýtvání či dokonce rozkrádání státního majetku. V tomto případě však mlčeli jako hrob. Nejspíše se obávali situace, kdy by byl starobní důchodce přeci jenom zvolen a oni by nebyli zváni na recepci na Hrad. Patolizalům lehkou závrť už pouhé pomyslení na to o kolik hostin za státní peníze přijdou jejich jinak pohotovostní otvory, ze kterých se při jiných příležitostech valí potoky hnoje na vládnoucí klče nepohodlné osoby. A to si při takových příležitostech nedělají ani hlavu s tím, zda jejich výplody jsou alespoň trochu pravdivé. Pozornosti slídilů unikla i další informace. Nový předseda ODS a zároveň senátor Topolánek se přiznal, že zaměstnává jako svoji senátní asistentku svoji manželku. Je to prý pohodlné, nebo jsou neustále v kontaktu. Vzhledem k tomu, že senátoři nemají vůbec nic na práci, to je pouze malá domů. Topolánkovi jsou už stejně staří, děti rodné hnízdo už opustily, tak proč se doma v Ostravě nudit s těmi opilci a ve smogu za pár korun, když si lze v Praze vyházet z kopytky za 300 000 Kč.

Do jaké zumpy upadá naše republika svědčí, kromě těchto okolností ještě jedna a to mnohem důležitější. Podle mínění většiny občanů by se vůbec nic nestalo,

kdyby naše republika byla několik měsíců bez prezidenta. Jednak ta situace už tady byla a v mnohem složitější době, jednak by byla minimální obětí k získání daleko cennější věci. Možnosti volit prezidenta přímo. To si však nemyslí tak zvaná politická reprezentace. Jejich touha po moci, prestiži plynoucí z obsazení hradu, slávy a mnoha hmotným statkům pro sebe a své bližní nezná mezí. Aby dosáhli svého jsou schopni se spojit s kýmkoliv a tedy i s komunisty. Sláva a moc těchto parazitů a ničemu rostla každým dnem tak, jak rostl zájem o jejich hlasy.

Kdyby všechny strany jasně prohlásily, že raději přistoupí na přímou volbu prezidenta, než aby se ucházely o hlasy komunistických poslanců, zmizeli by tyto pohrobci minulosti v okamžiku, kdy v první volbě neprošel jejich vlastní kandidát vojenských prokurátor. Komunisty potřebovalo především levé křídlo sociálních demokratů prosazující starobního důchodce Zemana, u kterých ovšem takové chování nezaráží. Horší je, že i "antikomunisté" v čele s Václavem Klausem se mohli přetřhnout ve snaze tyto hlasy získat. Potom se ovšem nelze divit tomu, že si komunisté zcela vážně nárokují místa soudců Ústavního soudu, členů Nejvyššího kontrolního úřadu a bankovní rady České národní banky. S jidlem roste chuť a kromě materiálních výhod, které už dnes mají jako odměnu za čtyřicetileté pustošení naší země, chtějí uznání pro svoji stranu, jako stranu demokratickou, která může klidně mít i své ministry a hned po příštím únoru i předsedu vlády. Když se bude takto situace vyvíjet, tak ho skutečně mít budou.

Jedinou možností, jak zabránit jejich rozpínavosti, je přímá volba prezidenta.

Miroslav Stříbrný

Kolektivní duše Nedostatek inteligence

My, kteří věříme v národní duši, se ocitáme mimo ni

Existuje něco takového? Mnozí tomu nevěří. Někteří ztratili i svoji duši, natož, aby si všimli např. duše národní. Většinou v národní duši nevěří právě Ti, kteří sdílejí většinové, společné, zcela identické názory. V tuto dobu se národ scelil v myšlenku správnosti vstupu naší země do EU. Nás, kteří jsme proti, není vůbec slyšet. Jsme ve velmi smutné pozici. My, kteří věříme v národní duši, se ocitáme mimo ni. Jako by se duše chtěla odtrhnout od svého těla (samostatný stát) a rozlétnout se až k moři. Stejně tak, jako ve spánku se individuální duše může rozlétnout, protože jí tělo neklade žádné překážky. V takovém stavu je naše národní duše. Právě spí a neví o tom. Ve snu člověk také neví, že spí. Zemřít ve spánku je sice krásná smrt, ale zvolme si raději život. Nevolme EU!

J. Nazarská

Tak by se dalo nazvat chování české vlády. Ač Čínská lidová republika nám není sympatická politickým zřízením, představuje dnes nejlidnatější zemi světa. A obrovský perspektivní trh. Například jen oblast západní Číny, která zaujímá téměř 70 procent rozlohy celé země, je velmi bohatá na různé nerosty, má velmi nízkou hustotu osídlení a takřka neexistující dopravní infrastrukturu. Je to země, která čeká na svůj rozvoj a nabízí obrovské možnosti pro uplatnění firem. O účast se uchází mnoho firem ze země Evropské unie. V Pekingu je dokonce centrální kancelář pro rozvoj západní Číny, která poskytuje všechny potřebné podklady. Je zarážející, že v českých médiích, která tak ráda informují o tom, kolik cestujících zahynulo při vlakovém neštěstí v Indii, proč má televizní hlasatelka břicho a které koze se narodila kůz-lata. Otom podstatně mlčí.

PT.

První světový kongres vlasteneckých stran

Dokončení z minulého čísla Republiky

КОММЮНИКЕ

ПЕРВОГО ВСЕМИРНОГО КОНГРЕССА
ПАТРИОТИЧЕСКИХ ПАРТИЙ
(ВКПП)

Москва, 18 января 2003 г.

Мы, представители патриотических партий и движений, собравшиеся в городе Москве 18 января 2003 года, заявляем о намерении создать Всемирный Конгресс Патриотических Партий и договорились о следующем:

- в условиях глобализации совместно отстаивать интересы наших стран и народов, их национальную и культурную самобытность, духовные ценности, выработанные на протяжении многовековой истории. В рамках межпартийной солидарности обязуемся оказывать всевозможную поддержку друг другу – на международных конференциях, межпарламентских ассамблеях, в национальных парламентах, на всех уровнях государственной власти;

- выразить солидарность с народом Ирака в их стремлении отстоять свою независимость. Мы выступаем против присутствия иностранных войск на Балканах, в Германии, Японии и на Ближнем Востоке;

- создать международный комитет по проведению Второго Всемирного Конгресса патриотических партий;

- назначить проведение очередного, Второго Всемирного Конгресса патриотических партий на 21 февраля 2004 года, в городе Москве, Россия.

Jedno z mnoha vystoupení předsedy naší strany nejlépe a nejstručněji charakterizuje postoj naší strany k této aktivitě a také k podstatě nejdůležitějších současných světových událostí a jejich osnovením:

Dámy a pánové
Draží přátelé

Vážení spolubojovníci,
je mnoho otázek, které jsou aktuální, které bychom měli řešit. Aby však každý z nás mohl vyjádřit svůj ná-

zor, dovoluji mi, abych se soustředil na jedinou, podle mého názoru nejdůležitější.

Charakteristickým rysem několika uplynulých desetiletí je snaha o likvidaci národů. Nezáleží na tom, zda je tento zákeřný boj veden pod heslem internacionalismus nebo globalizace. Vždy je veden velmi bezohledně a vždy stejnou skupinou řečnicků vyvolaných.

Vyhlídky důchodců v Evropské unii

Důchod má být pro člověka odměnou za celoživotní dřinu. Má si odpočinout a dělat konečně věci, na které neměl kvůli práci čas. Ale jak je to vlastně doopravdy? Neodcházíme do něj až příliš unaveni, opotřebovaní a stáří?

V Evropské unii je věková hranice odchodu do důchodu pro muže 65 let. Výjimku tvoří Francie (60 let) a Dánsko (67 let.) V České republice se věková hranice pro odchod do důchodu u mužů postupně zvyšuje tak, aby v roce 2006 činila 62 let. U žen v závislosti na počtu vychovaných dětí od 57 let do 61 let.

Neexistuje žádný jednotný důchod poskytovaný Evropskou unií. Penzista má nárok na důchod zvlášť z každé země, ve které byl důchodově pojištěn, když vyhověl podmínkám stanoveným pro jeho příznání. Důchod občanovi vyplácí ta země, ve které mu na důchod vznikl nárok. Jestliže se tak stalo ve více než jedné zemi, bude se jeho celkový důchod sestávat z více položek. Tento výsledný důchod si může nechat posílat na jakoukoliv adresu v EU.

Pokud jde o podobu důchodových systémů, dají se členské státy unie rozdělit na dvě skupiny. První tvoří země se systémem důchodového pojištění typu Beveridge, kam patří Velká Británie či Irsko. V těchto státech není možný odchod do předčasně starobního důchodu. Druhou skupinou jsou státy se systémem Bismarck, tedy např. Německo, Belgie či Francie. U nich předčasný odchod do důchodu možný je, stejně jako v České republice.

Značný rozdíl mezi životním stylem průměrného penzisty v Evropské unii a u nás dokazuje statistika vynakládaných peněžních prostředků. Průměrný "evropský" penzista vydá ze svého platu na cestování a kulturu třikrát více než na léčebné výlohy. V České republice je situace přesně opačná.

Největší výdaje důchodců v EU i v České republice tvoří poplatky za jídlo a bydlení. Čeští důchodci musí ale navíc výrazně šetřit na oblečení a obuvi. Naopak mnohem více prostředků vynaloží penzisté v členských státech EU na vlastní vzdělávání a cestování.

V unii pomalu končí kult mládí. Hodnotou se stává aktivně prožívané stáří. Tento trend se projevuje již několik let. Penzisté si užívají důchodu ve fyzické a duševní svěžesti, zdravotní stav populace seniorů se rok od roku zlepšuje. Vždy průměrný věk se pohybuje okolo osmdesátiletí, kdežto u nás přesahuje lehe sedmdesátku. Evropané seniori věří tomu, že i staré tělo dokáže příznivě reagovat na nově zahájený zdravý styl života, a proto ho pěstují.

Z uvedeného přehledu je jasné, že mezi důchodci u nás a v Evropské unii je podobný rozdíl. Jako mezi všemi ostatními občany. Je možné, že dnešní dvacetiletí, pokud by si začali spojit na stáří a měli to štěstí, že jim nikdo nevytuneluje pojištění, se mohou v roce 2045 dočkat třeba i podobné životní úrovně jako dnešní penzisté v EU.

Pro miliony ostatních to ovšem znamená, že budou stárnout a umírat v naprosté bídě. **Petr Vyhlídka**

Musíme si uvědomit, že naši nepřátelé jsou dobře organizováni, mají k dispozici neomezené finanční prostředky a ovládají všechna média (tisk, rozhlas, televizi, film, herce, zpěváky, umělce). Pokud uspějí bude jejich vítězství znamenat definitivní zkázu lidské civilizace založené na národech, jejich soupeření, rozdílech v kultuře, historii, jazyce. Jejich vzájemné soužití a soupeření byly a jsou základem vývoje, pokroku a budoucnosti. Bez národů a národních států se lidstvo změní v bezbarvou a bezbarvou masu otroků bez jakýchkoliv práv, podřízenou a ovládanou skupinkou vyvolaných žijících takřka na jiné planetě a naprosto anonymních a především nedotknutelných. Pro vyvolené ráj, pro lidstvo návrat k barbarství. Představte si lidstvo klonované pro předem určené kasty dělníků, horníků u kterých budou moci být zdůrazněny potřebné vlastnosti až ke zrůdnostem známým zatím jen z vědecko-fantastických příběhů. Někomu může připadat tato vize přehnaná. Nestačí však pouze současnost? Světová populace poslouchající ve stejnou chvíli stejné písně, pojídající hamburgery a komunikující primitivní angličtinou?

Sjednotit se musí všichni vlastenci ze všech zemí. Jediná země se kterou nemůžeme počítat jsou USA. Jednak jsou ovládané jedinou všemocnou klikou, jednak se skládají z příliš mnoha národů, které uvnitř USA se nejsou schopny sjednotit.

Jak jsem řekl, náš protivník je anonymní ale všemocný. Vládne prostřednictvím nastrčených figurek. Například byl Václav Havel prezidentem České republiky anebo nastrčenou figurkou světovládů a tak podobně. Naši nepřátelé se neštítí ničeho. Já sám jsem byl v roce 1998 poslance a kandidátem na prezidenta, a proto jsem byl na několik týdnů uvězněn, aby mohl tehdy být zvolen Havel. Právě o ten jediný hlas, můj. I tak se lze dostat k prezidentskému křeslu, nechat zavřít svého protikandidáta.

Náš boj je velmi obtížný, jsme terčem perzekucí, pronásledování, pomlouvání, kolem nás je naprostá informační blokáda. Všimli jste si ale toho, že ve všech zemích jsou k útokům proti nám používány stejné argumenty a stejné metody. To svědčí o jediném protivlasteneckém centru.

Právě proto, my musíme postupovat také jednotně, přestože pozice našich stran jsou velmi rozdílné. Některá je v parlamentu, některá v Evropském, jiná je v mimoparlamentní opozici. Některá má relativně hodně

financí, některá je doslova chudá.

V zájmu společného boje je ovšem třeba zapomenout na problémy minulosti. Ač je to těžké. Zapomenout na to, kdo koho okupoval, kdo koho porazil, kdo komu ublížil. Soustředme se na to, co nás spojuje. Carští důstojníci dříve plynule hovořili francouzsky. Sochy lvů na Alexandrově náměstí v Berlíně, orientované na východ, se usmívaly. Československo v letech 1918-1938 bylo výrazně orientováno na Paříž apod. Tyto momenty by nás měly sjednotit.

Proto navrhuji následující postup:

Není nutné se jím řídit je však naprosto nutné začít společně pracovat, pravidelně se scházet, vytvořit skutečnou akceschopnou sílu.

1) Vytvořit koordinační centrum, ve kterém by byli zastupci všech zúčastněných vlasteneckých stran (1 za každou zemi, protože ve každé zemi je většinou jediná vlastenecká politická strana, která se zaslouží toto označení. Není nutné ztrácet čas malými skupinkami, řízenými agenty tajných služeb, které nemají jiný úkol než mást veřejnost a při volbách ubírat vlastencům hlasy. Každý z nás má jistě tuto zkušenost z domácí politiky. Možná se v některé zemi najdou dvě, to je však výjimka). Sídlo centra by mělo být co nejpohodlněji dosažitelné v jakémisi přirozeném centru i když není nemožné ani pořádat plénum Kongresu vždy v jiné účastnické zemi.

2) Vydávat tiskovinu (třeba měsíčník) v jazykových mutacích pro jednotlivé národy. Pokud bojujeme proti oficiálnímu establišmentu musíme mít nezávislý informační zdroj.

3) Zřídit rozhlasové, případně televizní vysílání. Moderní technika umožňuje pro začátek i internetovou formu.

Každý z vás jistě přijde s dalšími návrhy. Je třeba je zvážít, ale především uskutečnit a to ihned.

Dovolte mi, abych citoval Jean-Marie Le Pena, vůdce francouzských vlastenců. On parafrázoval známé heslo a jeho výrok by se měl stát i našim motem:

Vlastenci všech zemí spojte se!

Jsmo velmi rádi, že vlastenecké strany našly společnou řeč a doufáme nejen ve zdárný průběh jejich spolupráce, protože ten slouží jen k vytváření podmínek, ale především ve vítězství národa a vlasti a porážku globalizace a tvůrčů nového světového pořádku. **redakce**

... a tak to vidím já

Náboženství a církev v našem životě

Motto: „Litujte národ, který má pino pověr a žádnou víru.“

Prvním velkým historickým a náboženským konfliktem byly anahy o prosazení slovanské liturgie. V té době bylo křesťanství přijímáno v podstatě za základ kultury a vytvářelo ideologickou základnu růstu tehdejší společnosti. Tento konflikt však byl v podstatě formální, protože postihoval jen jednu stránku procesu prohlubování křesťanství. Věčně se projevil jako významný prvek budování národního povědomí a opory proti síle sousedních národů.

Dalším významným konfliktem byl rozvoj protestantismu. Ač neútočíc na základní principy křesťanství, formální stránka vyznávání víry a zdůrazňování některých odlišností (střídmost ve světských projevech), konflikt katolicismu a protestantismu významně poznamenal evropské dějiny křesťanství. Husitství bylo po celé období Československé republiky vykládáno prakticky ze dvou pólů. Na jedné straně bylo nekriticky vychvalováno jako nejslavnější období našich dějin. Na straně druhé zatracováno jako obrazoborecká vzecmutá lůza, které dokázala zničit obrovské kulturní statky a uvrhlo naši zem do zmatků znamenajících vlastní krok zpátky a zpoždění vývoje. Každý z těchto přístupů má v něčem pravdu. Je to období našich dějin a přejít je rozhodně nemůžeme. Zároveň to bylo období, kdy jsme se rozhodně vzepřeli univerzálnímu německému žvlvu.

Především to bylo zcela logické období, kdy se středověká křesťanská společnost vyrovnávala s největší revizí přístupu k náboženství a církvi jako jeho formálního projevu. Zmíněné období je významné ještě z jednoho pohledu. Byť církevní autority se snaží ignorovat tento fakt, můžeme usuzovat, že někdy v období husitství a represálií ze strany husitů i následujících represálií po potlačení husitství, se začal formovat vlnitý až ateistický přístup k náboženství, více v Čechách a na Moravě, v podstatně menší míře na Slovensku, kam také vliv husitství zasáhl se zpožděním a téměř jako cizorodý prvek.

Bylo by mylné obviňovat z ateismu jen období od roku 1948 a prosazování tzv. vědeckého světového názoru. Vlnitost ku víře nám byla koneckonců vytýkána církevními autoritami už kdysi dávno a v průběhu staletí se vlastně prohlubovala. Přitom nešlo jen o potenciálně uložený nedostatek víry a schopnosti se nadchnout ne pro hmotné statky, ale pro myšlenku, ale i o dobře viditelné projevy patrné zvláště v některých klíčových obdobích našich dějin. Jedním z velmi znatelných a známých projevů je i odstranění Marlánského sloupu na Staroměstském náměstí v Praze. Nesl s sebou i pečeť habsburské poroby, ale zároveň to byl i náboženský symbol historické hodnoty, jehož odstranění bylo v podstatě

Odkaz J. S. Machara dnešku

Prohlášení Rady českých spisovatelů ve prospěch Národní jednoty severočeskéze srpna 1917 podepsali Alois Jirásek, J.S.Machar, Antal Stašek, Josef Thomayer, Viktor Dyk a Jaroslav Kvapil

Českému spisovatelstvu dostalo se letos vzácné, nezapomenutelné cti, že mohlo promluvit květnovým manifestem z duše českého lidu, a česká veřejnost z mnoha stran přiznala nám právo, abychom v nynějších osudových dobách mluvili nadále jejím jménem, kdekoli půjde o svatou věc našeho národního bytí a národní kultury...

Nikde v českých zemích není oblast národně smíšená tak rozsáhlá a souvislá, a nikde nebude výlučnost jejího německví tak dokazována jako na českém severu, kdež hrozilo a nadále hrozí našemu národu nebezpečí tím větší, že se rajiny ty dotýkají celou šíří hranic říše německé, a že má tedy jejich německé obyvatelstvo nejmocnější oporu v říši sousední. Chystáme-li se pak světu dokázati, že může naše nároky na spojení všech větví československého národa sloučiti spravedlivě s dávným principem historickým a s nedílností Království českého, musíme úzkostlivě dbáti, aby lid náš na severu chráněn byl co nejvíce, aby nám tam nyní ani jediná česká duše, ani jediná píď české půdy vyrvány nebyly!

Prohlášení Rady českých spisovatelů ve prospěch Národní jednoty severočeskéze srpna 1917 podepsali Alois Jirásek, J.S.Machar, Antal Stašek, Josef Thomayer, Viktor Dyk a Jaroslav Kvapil.

Dnes tak, jako kdykoliv v minulosti je otázka našeho soužití s německými sousedy velmi důležitou, otevřenou a bolestivou. A to bez ohledu na to, ve které části republiky se nacházíme. Jedno, zda jsme podnikateli v pohraničí, zaměstnanci Volkswagenu v Mladé Boleslavi, rolníky nebo garstbarberu za Šumavou a Krušnými horami.

Otázka vztahu k Německu a Němcům je však pouze jednou speciální částí otázky, která platí obecně a již si kladou všechny generace. Stojí za to, věnovat svůj talent a schopnosti národu a vlasti, sloužit svým spoluobčanům? Odpověď na tuto otázku hledají lidé již od dob starého Řecka a nenašli ji dosud. Jednou z osobností našeho národa, která navlastní kůžipocitila tíhuhledá-

ni odpovědi právě na tuto otázku a trpěla nevdekem spoluobčanů byl Josef Svatopluk Machar (nar. 29.2.1864 v Kolíně, zemřel 17.3.1942).

Jeden z našich nejvýznamnějších básníků v letech 1948 až 1989 jakoby ani neexistoval. Jeho básně byly zakázány a dostal nálepkou fašista. Tento přístup ovšem nebyl vlastní jen komunistické diktatuře. Když byla ustavena první Československá republika vyslyšel Machar výzvu T.G.Masaryka a stal se generálním inspektorem armády. Po dobu pěti let měl na starosti osvětlu. Snažil se přesvědčit prezidenta, aby byla zlepšena tato práce v armádě, chce odstraňovat nešvary. Masaryk však na jeho prosby nereagoval a dokonce na básníka zanevřel ve své uražené pýše. Prohradní tisk se chopil příležitosti a začal Machara bojkotovat a nejen to, špinit, pomlouvati. Je proti němu rozpoutána hanebná kampaň, která se poté má opakovat vždy, když se ozve schopný vlastenec a znelíbí se Hradu.

J.S.Machar přispíval od roku 1882 do Světozoru, Ruchu, psal texty k obrázkovým knížkám a verše. Po maturitě zůstal na vojně a pracuje v Ústavu pro úvěr pozemkový ve Vídni. Přestože je ve Vídni třicet let, dokáže žít češtvím a udržet krok s v vojem v Čechách.

Ve dvaceti třech letech vydává sbírku Confiteor. Tehdy na přelomu staletí se měnily hodnoty, hledalo se jejich nové místo a to teprve lidstvo čekal jeho dosud největší válečný konflikt a největší utrpení. Uzavírá se epocha započata napoleonskými výboji, restaurací starých po-řádků, revolucí 1848, atentáty, pokrokem národních společenství, světovými výstavami, novými dominantami světových metropolí a samozřejmě i obrovskou bídou.

Machar jako každý mladý člověk si všechny protiklady uvědomuje a nechce zůstat jen pasivní, pozorovatelem, ale aktivně zasáhnout do boje. Zcela v duchu mladí bořícího starý svět dokáže kritizovat i takové velikány, jako byl Vítězslav Hálek. Kdykoliv cítí potřebu vy-metat pavučinu či morální hnojiště, bere do rukou železnou kleště.

Zcela po právu se terčem jeho ironie a britkého humoru stává i pozdější významný komunistický potentát. Profesor Zdeněk Nejedlý chodil po nábřeží s rozveřeným deštěm na slunečného počasí. Na dotaz studentů, proč tak činí odpověděl: " Máte pravdu, tady sice neprší, ale v Moskvě ano," ještě v době, kdy se nad Macharem vlastencem a bojovníkem usadil neprostopupný příkrov prachu naprosté blokady. Macharsí dovolil toho komunistu nazvat nudným patronem s octem v krvi. V Baladě Vyšehradské se věnuje snaze Nejedlého přišit na klopku Bedřicha Smetany rudou pěticipou hvězdou. Hřbitovní dialog Smetany Nerudou o rudé hvězdě přerušuje Božena Němcová:

" Mně také šil jí! Ani v hrobě není pokoj pro to moje utrpení!

A na to smích se ozval pronikavý jak hudba jeho srdečný a zdravý, smích Dvořákův. Teď chvála pánu Bohu, já bezstarostně v hrobě ležet mohu, jsem rád, že chlap ten za onoho času nenechal na mně poctivého vlasu!"

Tím hodnotí Nejedlého útoky proti dvořákovcům, po první světové válce proti Českému kvartetu a po druhé světové válce proti Václavu Talichovi s přímo většec-kým předstihem, nebo verše sbírky Tristium Praga vycházely mezilety 1914-1926.

Neobyčejná z dnešního hlediska je i báseň "Metamorfózy prof.Dr.Zdeňka Nejedlého."

Dobře oženil se to byl realismus.

Za války byl zticha srdce hrdině.

Nyní provozuje různé komunismus.

Komunismus hrdel. Statků ne.

Za první světové války skončí Machar za mířemi za podvržené protirakouské verše zveřejněné ve francouzském odbojovém časopise. Režim mu také zabaví a zakáže většinu díla.

Vra me se však do období první republiky. Přes všechny protivenství, přes zklamání z chování Masaryka i prvorepublikových politiků vždy znovu a znovu po-

zvedá svůj hlas, svolává k národní jednotě.

Zcela logicky se začleňuje k těm, kteří nejlépe rozumějí jeho vlastenectví, češtví, pravícovosti i jeho skepsi ke schopnostem našeho národa bojovat, vzdorovat a uhájiti svoje bytí. Machar sám vyjadřuje to, co cítíme dodnes. Lidé u nás doma nechtějí poznati sami sebe, český národ není připraven na střety a dlouhý boj. Jednotlivci se staví hluší a slepí k volání vlastenců po jednotě a boji. Raději se nechají krmit škvárem z televizní obrazovky a strkají hlavu do písku jako pštrosi. Jaké utrpení zažívá ten, kdo toto vše vidí, dokáže si představit důsledky takového chování. Dokáže pochopit kam vede pohrdání vlastním národem a podlézáni všemu cizímu a podřadnému. Ještě, že i za první republiky, tak jako dnes, existoval vlastenecký a pravícový tisk, který J.S.Macharovi dal prostor k vyjádření svých názorů a citů. Právě tak i dnes náš týdeník Republika je k dispozici každému, kdo má v sobě ten náboj, jasnozřivost a dokáže svoje pocity a varování přeměnit do slov.

Kdo pochopí složitou bytost muže, která už před desetiletími varovala před katastrofami, byla za svá slova vězněna, ostouzena, umlčována a poté byla osobně svědkem naplnění všech svých varování. Není divu, když ke konci života Machar zatrpkl. Je nutné pořád dokola, vždy znovu a znovu obětovat ty nejlepší z našeho národa ve jménu vlády malosti, závisti a šedi?

A proto zůstává osud J.S.Machara pro nás všechny me-mentem a znovu otevřena je otázka:

" Stojí za to svázat svůj osud,

talent a píli s národem a jeho dobou?

Stojí za to zvedat z kolenu národ, který o to nestojí?

Není lepší hrabat pod sebe majetek

a užívat ta léta, která jsou každému vyměřena, než bojovat za vyšší principy, ideály a budoucnost?

Podle Českého Slunovratu J.Ch.

... a tak to vidím já

zbytečné. Nyní se ozývají hlasy po jeho obnově. Jsou ojedinělé a hlasatelé těchto myšlenek se vystavují nebezpečí, že budou označeni za nepřátele národa.

Podobně ojedinělé volání a velmi vlažná podpora se zatím dostává i snaze o znovuoobnovení arcibiskupství velehradského. Zde bylo založeno v 10. století našeho letopočtu a prvním arcibiskupem byl sv. Metoděj, který zde také zemřel. Diecéze sahala od Ukrajiny po Čechy a od Baltu až po Jadran. Po pádu říše Velkomoravské bylo sídlo přeneseno do Olomouce, později bylo založeno i biskupství brněnské. Tento stav trvá dodnes.

Na těchto příkladech jsem chtěl poukázat jen na určité trendy v přístupu k věře. Rozhodně nechci žádným způsobem zaujímat stanoviska k formálním projevům činnosti katolické církve v naší zemi.

Zmíněný trend a vnitřní postoje občanů zde rozhodně jsou a je nutné z nich vycházet. Na něm nic nemění ani občasné zvýšení návštěvnosti kostelů. Například kolem roku 1968, v souvislosti se snahou o atraktivní pojetí obřadů (formou tzv. beatových mší), které měly za úkol a také na určitou dobu přilákat zvýšenou pozornost, hlavně mládeže. Nic na to nemění ani zvýšená účast občanů po roce 1989, kdy se z návštěvy kostela stala vysloveně módní záležitost. A to už vůbec nehovořím o tom, kdo jsou dnes nejhorlivější stoupenci církve. S určitým zpožděním se zde vždy projevovalo to, co bylo v Polsku veřejným tajemstvím. Pravidelné návštěvy kostela komunistickými funkcionáři ne ve funkci udavačů, ale pravděpodobně hluboce a upřímně věřících občanů. Nic proti zbloudilým ovečkám navráceným do stáda pravého pastýře. Z takových lidí se ale potom stávají vyznavači až příliš horliví, kteří mnohdy napáchají více škody než užitku.

V současné době jsme svědky výrazného splyvání státní a církevní hierarchie, výzev duchovních pastýřů, aby občané volili tu nebo onu politickou stranu. Kladejí mnohdy příliš přísných měřítek pro udělení svátosti, příliš přísných měřítek pro to, kdo může nebo nemůže být kmotrem apod. Tento trend rozhodně nelze přehlížet, protože signalizuje zpolitizování církve a její snahu angažovat se příliš ve světských záležitostech. Takto orientovaná církev potom opouští své původní poslání a může lehko podlehnout tendenci podílet se na světské moci, která je velmi svůdná i jako nástroj k dalšímu rozšiřování obce věřících. Proto by bylo zapotřebí, aby se do vztahu církve a státu a církve a občanů vrátily především následující principy.

Odluka církve od státu, která v úplné podobě sice nebyla provedena asi nikde ve světě, avšak i její částečné provedení má svůj význam. Umožňuje jednak církvi věnovat se svému poslání, jednak umožňuje státu a jeho orgánům nezaujatý přístup k celému spektru svých občanů. A to je důležité i vzhledem ke zcela jasnému rozporu mezi církvi katolickou, v naší zemi převládající, a ostatními církvemi početně sice slabšími, ale majícími rozhodně svoje místo v úsilí o duchovní obnovu. Tím není řečeno, že není možný žádný finanční příspěvek ani žádné úlevy ze strany státu, které by

17

Moralizující Bush

Není třeba se rozepisovat o tom, že když se stanete obětí násilné trestné činnosti a do protokolu ako identifikační znak pachatele uvedete jeho barvu pleti, máte vykoledováno hanobení rasy

Co je to politická korektnost a la USA, poci ujeme na vlastní kůži už i my. Není třeba se rozepisovat o tom, že když se stanete obětí násilné trestné činnosti a do protokolu jako identifikační znak pachatele uvedete jeho barvu pleti, máte vykoledováno hanobení rasy.

Kolébka politické korektnosti, Spojené státy americké, na to jde jinak. Díky tamní reálné svobodě slova vás sice nikdo do kriminálu nepošle, avšak udělají z vás ztroskotance, který přijde o práci, jméno a nakonec i domov. Tento sestup nyní bezprostředně čeká republikánského senátora Trenta Lotta, který v Senátu hájí zájmy státu Mississippi. Přestože se o něm donedávna uvažovalo jako o potenciálním vůdci Senátu, nyní aby se začal připravovat na vyklizení politického výsluní.

Ačkoliv se americká Republikánská strana rozhodně nedá považovat za rasistickou, tak díky některým návrhům na omezení státní podpory nižším sociálním vrstvám (kde převažují černoši) si opakovaně vysluhuje nařčení z "rasismu".

A cože to senátor řekl tak popudlivého? Na oslavě stých narozenin Stroma Thurmonda, politika ze starých jižanských časů a někdejšího prezidentského kandidáta, pronesl v záplavě zdvořilostních patetismů "Když se Strom Thurmond ucházel o prezidentské kře-slo, volil jsem jej. Jsem na to hrdý. A kdyby zbytek ze-mě následoval našeho příkladu, neměli bychom po ce-lá ta léta všechny ty problémy."

Kámen úrazu byl spatřen v tom, že během voleb 1948 se Thurmond projevil jako konzervatívec a odmítal zrušit segregaci zákony. S domnělou oslavencovou protičernošskou krvežiznivostí to samozřejmě nemá co dělat, v jeho týmech bývali k nalezení i zástupci černé krve.

George W. Bush bleskově adresoval svému stranickému kolegovi slovní políček: "Každý den, kdy byl náš národ rozdělen segregací, byl dnem, kdy Amerika zrazovala své základní ideály." Vzpěti po této lekci podepsal Bush pro CIA povolení vraždit politické opo-nenty z muslimských zemí. Jak sami uhodnete, důvodem je boj proti tzv. terorismu. Staříčkový exsenátor

Thurmond měl možná štěstí, že tenkrát nekandidoval proti nějakému Bushovi.

Vyřčením politicky nekorektní věty se možná již brzy zařadíte na seznam teroristů, kteří mohou být bez soudu zlikvidováni. A to a na účet amerického eraru. Jakkoliv je nemožné se zastávat éry segregace, tak podobné vražedné praktiky tehdy legální nebyly. A na tom nezmění nic ani sebedojímavější výplod z dílny Stevena Spielberga!

P. Kal.

Oznámení

MO Republikáni MS ve Vrbně pod Pradědem pořá-dá dne 15.2.2003 ve Velkém sále restaurace "Mír" již "Tradiční ples Republikánů" Začátek je ve 20,00 ho-din .Cena slosovatelné místenky je 100 Kč. K tanci a poslechu hraje hudební skupina Galaxie z Olomouce. Místenky si můžete objednat v kavárně "U Dvořáků" tel. 554751608, zájemci o zajištění noclehu si jej musí objednat na výše uvedeném tel. čísle 14 dnů předem.

POZOR ZMĚNA MÍSTA KONÁNÍ! Porada se koná ve Vrbně pod Pradědem, ale v salonku restaurace "Mír".

Zaplesový výbor Cyril Malec
Dne 15.2.2003 se koná porada krajských, okresních předsedů a předsedů MO těchto krajů : Moravsko-slezského, Jihomoravského, Olomouckého, Zlínského, Vysočina, Hradeckého a Pardubického. Samozřejmě jsou vítáni i ostatní funkcionáři z jiných krajů. Porada se koná ve Vrbně pod Pradědem v kavárně "U Dvořáků". Zahájení je v 15,00 hodin. Účast nutná.

Cyril Malec místopředseda RMS
Krajská porada vedení a členů Republikánské mládeže se koná dne 9. února 2003 ve 14 hodin v salonku restaurace Parlament v Ostravě Porubě.

KV RMS zve všechny členy a zájemce o spolupráci s RMS na krajskou konferenci, která se koná dne 22. 3. 2003 ve velkém sále restaurace Babylon ve Slezské Ostravě-Kamenci od 11 hodin. Zároveň vás zveme na besedu s občany za účasti PhDr. Miroslava Sládka v tomtéž sále od 15 hodin. Téma setkání s občany je součas-ná politika Evropské unie.